

СВАТБАТА НА ВАСИЛЕНА

— Е, Аго, харесвашъ ли ми годеника?

Василена почака, но разбра, че Аго не иска да ѝ отговори и се обърна пакъ тъй, както бѣше си стояла, като по-близко се притисна до Галунка, до сестра си. До тѣхъ бѣше и Василъ съ чича Митуша и съ Петра овчаря. Всички гледаха подиръ двама конника, които препускаха отпредъ по поляната и се отдалечаваха отъ чифлика. Единъ отъ тѣхъ бѣше годеникътъ на Василена, а другиятъ — неговъ другарь. Скоро тѣ превалиха отвждъ баиря и се закриха.

Тогазъ Василена се обърна пакъ. Усмехната, радостна, съ свѣтнали черни очи, тя потърси Аго и пакъ го попита:

— Защо не кажешъ, бре? Хареса ли ми годеника?

Намѣсто Аго, обади се Петъръ:

— Какво ще го харесва Аго, нѣма да го купува я!...

Аго се засмѣ. Гърлесто, като се мръщѣше и проточваше устнитѣ си, той повтори думитѣ на Петра:

— Какво ще го аресвамъ... нѣма да го купувамъ я!..